

“Gdje nema ljubavi, čemu ljepota”

Poput čovjeka koji u najdubljem kutku svoje duše čuva ona najčistija osjećanja, za koja nije ni svjestan da postoje, za koja i ne brine dok ne budu povrijeđena, tako i naša planeta Zemlja u svojim najskrivenijim djelovima krije pejzaže, koji svojom ljepotom i cistoćom plijene.

Ali nas onda za trenutak navedu na razmišljanje. Da li će i buduće generacije u njima uživati, ili će sve to nestati, zahvaljujući nama. Ljudima. Zahvaljujući nama koji bogatstvo ne cijenimo sve dok ga ne potrošimo...

Da li su i ova mjesta...

zaslužila ovakvu sudbinu:

Za razliku od čovjeka, priroda ne može sama odlučivati o svojoj sudbini. Ostaje joj nada da ćemo se urazumiti, paziti je, čuvati i tako joj se odužiti za sve što nam pruža.

Trošimo razumno, racionalno i naposljetku OTPATKE BACIMO U KANTU ZA SMEĆE, DA NEVOLJE NE BUDU VEĆE! Jednostavno, zar ne?